

Arrest

nr. 142 757 van 3 april 2015
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Fars afkomstig uit Teheran en beschikt over de Iraanse nationaliteit. U woonde samen met uw ouders en begon in 1386 (Perzische kalender; 2007-2008 volgens de Gregoriaanse kalender) aan uw studies van burgerlijk ingenieur. Al sinds 1387 (2008-2009) was u lid van een theatergezelschap. U deed mee met toneelvoorstellingen. U speelde ook in projecten en films. Tot uw arrestatie in 1389 (2008-2009) was u betrokken bij film en theater. U deed onder meer mee met de groep 'Fadak'. Zelf richtte u de theatergroep 'Tiran' op samen met andere studenten op de universiteit. Jullie repeteerden in de universiteit voor een stuk genaamd 'straatkinderen'. Tijdens de repetities was er telkens iemand van de Herasat (veiligheidsdienst in de universiteit) aanwezig. Toen een lid van de groep toestemming vroeg om het stuk te mogen spelen op de universiteit, werd dit telkens geweigerd door de Herasat. Uiteindelijk besloten jullie om het stuk te spelen in een privé-zaaltje in de derde maand van 1388 (juni 2009). Jullie

maakten hiervoor reclame met foldertjes die jullie verspreidden tijdens de betogingen die plaatsvonden voor de presidentsverkiezingen op 22/03/1388 (12 juni 2009). Als gevolg van het laten doorgaan van jullie stuk keerde de hele universiteit, ook de persoon die met jullie onderhandelde over waar en wanneer jullie repetities konden doorgaan, zich tegen jullie. Op 29 of 30/03/1388 (19/20 juni 2009) kwamen twee onbekenden naar het kantoor van uw vader – waar u af en toe bijsprong - en vroegen of het mogelijk was om mee te komen om de waarde van hun gebouw te schatten. K. (...), een andere medewerker van het kantoor, bleef in het kantoor en u ging met de mannen mee. Eens aan het rijden merkte u dat ze niet meer in jullie omgeving reden. Ze verlamden u met een elektroshock. Jullie arriveerden op een onbekende plaats. Geblinddoekt werd u naar een kamer gebracht. De dag erop werd u ondervraagd door twee mannen. Tijdens uw opsluiting werd u vaak ondervraagd. U werd ook gefolterd en verkracht. U werd beschuldigd een spion te zijn tegen het Iraans regime en in contact te staan met buitenlandse mediakanalen, zoals BBC, Radio France, Voice of America en u werd beschuldigd van lid te zijn bij de groene beweging. U werd vastgehouden door het Ettelaat (Ministerie van Informatie) aangezien u weet dat uw dossier werd geregistreerd bij het Ettelaat. U werd nooit officieel van bepaalde feiten in beschuldiging gesteld en u bent nooit voor een rechter verschenen. Op 15 of 16/6/1388 (6 of 7 september 2009) werd u vrijgelaten onder voorwaarden. U diende zelf een beschuldiging te kiezen die iets te maken had met politiek. Dit werd genoteerd en diende u te ondertekenen. 15 dagen na uw vrijlating werd uw vader omwille van u gearresteerd. Hij werd zonder enige reden meegenomen door personen in burgerkledij. Uw vader werd ongeveer een week lang vastgehouden. Het kantoor van uw vader werd ook meermaals doorzocht aan de hand van een huiszoekingsbevel door personen van wie u vermoedt dat ze bij het Ettelaat behoren. Toen u zich in de zevende maand van 1388 (september/oktober 2009) opnieuw wilde inschrijven aan de universiteit, werd u gemeld dat u uw studies niet mocht verzetten en werd u ontslagen. U werkte vervolgens tot begin 1390 (maart 2011) bij uw vader in zijn architectenkantoor waar u hielp met de ontwerpen. U had het na uw vrijlating heel moeilijk. U dacht tweemaal aan het plegen van zelfmoord. U was bang van uw eigen schaduw. Eind 1388 (februari/maart 2010) begon u websites in verband met de groene revolutie te bezoeken. Gedurende ongeveer 6 maanden à één jaar liet u ook folders drukken met hierop informatie van dergelijke websites over de groene revolutie en deelde u deze folders uit in universiteiten aan personen die zich bezig hielden met politiek om hen in te lichten over hun rechten en vrijheden. In de zomer van 2011 bezocht u uw zus M. A. (...) in België. U reisde naar België aan de hand van een visum afgeleverd door de Belgische ambassade te Teheran. Tot eind 1390 (februari/maart 2012) hebt u zich als gevolg van de gebeurtenissen tijdens uw opsluiting heel slecht gevoeld. Na 1390 (2011-2012) kwam u opnieuw in contact met één van de leden van de groep Tiran, S. P. (...) genaamd. Hij kwam bij u op het kantoor. U kwam te weten dat hij eerder ook was gearresteerd en in de Evin gevangenis terecht was gekomen. Hij stelde voor om deel te nemen aan de bijeenkomsten van een nieuwe groep en na een tijdje stelde u deze nieuwe groep voor om een uitgebreidere versie te spelen van het theaterstuk 'straatkinderen' zonder dat u en S. (...) in dit stuk zouden spelen. Het theaterstuk 'straatkinderen' zou vervolgens normaal gezien doorgaan op 18 Tir 1393 (9 juli 2014). In de zomer van 2013 reisde u opnieuw aan de hand van een visum naar uw zus in België op familiebezoek. Op een vrijdag, in het begin van de 12de maand van 1392 (februari/maart 2014), was u onderweg naar een bijeenkomst van de groep toen u werd opgebeld door uw broer M. H. (...) met de boodschap dat S. (...) naar hem had gebeld en had gezegd dat u diende terug te keren omdat de groep was verkleit. Uw broer heeft u vervolgens opgepikt en naar één van de kennissen van zijn vrouw gebracht in Shahabaie (Iran) waar u onderdook. U kwam toen ook van uw broer te weten dat uw vader was gearresteerd door personen in burger van het Ettelaat. Toen u ondergedoken leefde, kwam u via uw broer te weten dat S. (...) was gearresteerd. U weet niet wat er is gebeurd met andere leden van de groep. Uw vader werd 15 dagen vastgehouden. U reisde vervolgens illegaal naar Turkije in een bestelwagen. U werd naar een dorp gebracht en van daaruit reisde u met een vrachtwagen tot in België. Een dag na uw aankomst in België, op 11 juni 2014, vroeg u asiel aan. U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje), uw originele kaart van vrijstelling van legerdienst afgegeven op 29/06/1389 (20 september 2010), uw originele studentenkaart, een lidkaart van het syndicaat van cinema en televisie acteurs geldig van 20/12/1387 (10 maart 2009) tot 20/12/1388 (11 maart 2010) en een handgeschreven brief van een arts in België die u heeft onderzocht en een opsomming gemaakt van uw littekens.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten meermaals bewust hebt trachten te misleiden, hetgeen op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Zo blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u hebt gelogen over het feit dat u een zus genaamd A. M. (...) hebt die in België verblijft, over het feit dat u ooit een paspoort in uw bezit hebt gehad en over

het feit dat u ooit een visum hebt aangevraagd. Op de vraag of u ooit een paspoort hebt gehad, antwoordde u vooreerst ontkennend. Op de vraag of u ooit een visum hebt gehad of aangevraagd, antwoordde u opnieuw ontkennend. Toen u vervolgens werd geconfronteerd met het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken bewijzen heeft dat u wel een visum had aangevraagd en gevraagd werd waarom u dat verzwijgt, repliceerde u van niks te weten. Nogmaals hiermee geconfronteerd, antwoordde u opnieuw dat u geen visum had aangevraagd, u problemen kende in Iran en u dus geen visum kon aanvragen. Vervolgens werd u gevraagd wie A. M. (...) is. U antwoordde dat u die persoon niet kende. Toen u werd gewezen op het feit dat u correcte antwoorden dient te geven, stelde u opnieuw dat u nooit een paspoort hebt gehad, nooit een visum hebt aangevraagd en u ook geen A. M. (...) kent (DVZ, vraag 26). Uit de gegevens beschikbaar in uw administratief dossier blijkt echter dat u een zus, A. M. (...), hebt die in België woont en dat u reeds tweemaal bij de Belgische ambassade een visum hebt aangevraagd en gekregen om haar te komen bezoeken. Zo vroeg u voor de eerste maal een visum aan op 15 mei 2011 om op familiebezoek te komen bij uw zus en ontving u een schengenvisum geldig van 7 juli 2011 tot 20 september 2011. Op 6 mei 2013 vroeg u de tweede keer een visum aan en verkreeg een schengenvisum geldig van 4 juli 2013 tot 17 september 2013. Hoewel u op het Commissariaat-generaal onmiddellijk aangaf dat u al eerder naar België was gekomen bij uw zus en dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken te wijten waren door uw angst gezien u uw leven riskeerde bij een terugkeer naar Iran, kan dit op geen enkele wijze uw leugenachtige verklaringen verantwoorden. Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt gezegd dat u nooit een paspoort hebt gehad, verdraaide u opnieuw uw verklaringen. U antwoordde dat u de vraag werd gesteld of u paspoort in uw bezit had, waardoor u dus ontkennend kon antwoorden omdat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar. Er werd u vervolgens gewezen op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken u had gevraagd of u ooit een paspoort heeft gehad. Hierop kon u louter en alleen reageren dat u bang was om nog op verdere vragen te moeten antwoorden en daarom hebt gezegd dat u nooit een paspoort in uw bezit had (CGVS, p. 10). Het intentioneel misleiden van de Belgische autoriteiten getuigt is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag echter ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze waarheidsgetrouw en volledig mogelijk verklaringen aflegt en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland reeds van bij het eerste interview correcte inlichtingen verschaft. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

U verklaarde op 30/03/1388 (19/20 juni 2009) te zijn gearresteerd door personen van het Ettelaat (Ministerie van Informatie), bijna drie maanden door hen te zijn vastgehouden en beschuldigd te zijn van spionage (CGVS, p. 15-16). Volgens uw verklaringen hebt u heel ernstige feiten meegemaakt tijdens uw detentie. De foltering en verkrachting hebben geleid tot psychische problemen. Naar eigen zeggen had u zelfmoordgedachten, was u bang van uw eigen schaduw en voelde u zich tot eind 1390 (februari/maart 2012) heel slecht. U verklaarde dat u niets meer kon doen in uw eigen land omdat u een brief had ondertekend waarvan u niet wist wat erin stond en wist u niet hoe uw toekomst er zou uitzien (CGVS, p. 18-19). In het licht van voorgaande is het dan ook meer dan opmerkelijk dat u geen asiel hebt aangevraagd toen u in 2011 en 2013 naar België kwam aan de hand van een visum. Het feit dat u ondanks de vervolgingen die u onderging in uw land van herkomst, uw slechte psychische toestand en uw gebrek aan zicht op een toekomst, tot tweemaal toe geen bescherming hebt gezocht, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie en detentie. Hiermee geconfronteerd kunnen uw antwoorden allerminst overtuigen. Hoewel u alles had meegemaakt, van een arrestatie, ontslagen van de universiteit, tot verkrachting en foltering, stelt u dat u niet diende te vertrekken uit Iran zolang u kon leven en u pas werd verplicht om uw land van herkomst te verlaten toen u werd bedreigd te worden vermoord, meer bepaald door het incident waarvoor u illegaal het land verliet (CGVS, p. 23). Volgens uw verdere verklaringen riskeerde u tot uw laatste vertrek uit Iran in 2014 uw leven niet. U had geen problemen en had tot dan toe geen redenen om alles achter te laten. Pas door het laatste incident riskeert u te worden veroordeeld tot de dood (CGVS, p. 26). Gelet op de ernst van de door u beschreven situatie en uw mentale toestand na uw arrestatie zijn bovenstaande verklaringen weinig overtuigend en geloofwaardig voor iemand die beweert ernstige vervolgingsfeiten te hebben meegemaakt. Des te opvallender is ook het feit dat u telkens opnieuw vrijwillig naar Iran terugkeerde en naar huis ging (CGVS, p. 2 en p. 26), terwijl uw ouders geen begrip toonden en u, in tegendeel, in een moeilijker situatie brachten (CGVS, p. 18). Gelet op uw bewering dat het Ettelaat een dossier over u heeft en dat u werd beschuldigd van spionage (CGVS, p. 16), is het ook heel opmerkelijk dat u het risico nam om op legale wijze in 2011 en 2013 uw land te verlaten. Van iemand die bijna drie maanden werd opgesloten en gefolterd en wiens vader eveneens omwille van u werd gevisieerd (CGVS, p. 17), is het weinig aannemelijk dat u zomaar via de luchthaven Iran zou verlaten. Dat u dergelijk risico nam, is des te bevreemdend omdat u naar eigen zeggen zelf nooit had verwacht dat u zonder problemen uit Iran kon reizen en heen en terug zou kunnen reizen (CGVS, p. 23).

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde arrestatie en opsluiting, wordt mede bevestigd door het feit dat u niet het minste begin van bewijs hebt aangebracht van het door u beweerde ontslag van de universiteit dat volgde op en ingegeven is door uw detentieperiode bij het Ettelaat (CGVS, p. 4-5, p. 24). Tevens blijkt uit uw visumaanvragen van 2011 en 2013 dat u zichzelf toen student noemde hoewel u naar eigen zeggen al in 1388 (2009) ontslagen werd van de universiteit.

Wat betreft de feiten die uw vlucht uit Iran veroorzaakten, kan ook worden gewezen op verschillende elementen in uw relaas die de geloofwaardigheid ervan sterk ondermijnen. Toen u op een vrijdag op weg was naar een bijeenkomst van de nieuwe groep waarvan u lid was, werd u opgebeld door uw broer met het nieuws dat S. (...) hem had gebeld met de boodschap dat de groep verklikt was en u diende terug te keren (CGVS, p. 19-20). Er kan worden gewezen op het uiterst merkwaardige feit dat u geen enkele informatie hebt over de omstandigheden die de aanleiding waren voor u om onder te duiken. U weet enkel en alleen van uw broer dat de groep werd verklikt. Hoe dit gebeurde, hebt u het raden naar. U weet eigenlijk ook niet waarom S. (...) u niet rechtstreeks contacteerde en kan louter vermoeden dat u geen bereik had op dat moment (CGVS, p. 20). Het komt tevens weinig geloofwaardig over dat u geen enkele poging hebt gedaan om meer informatie te verkrijgen over wat er precies is gebeurd. Zo bent u niet op de hoogte over het lot van de andere leden van de groep. U had niet de wil om u daarover te informeren en kan enkel vermoeden dat velen gearresteerd werden. U hebt verder geen informatie meer trachten te verkrijgen of personen gecontacteerd om te weten te komen wat er precies gaande was omdat uw broer al op de hoogte was, u zeker wist dat de groep verklikt was toen uw broer dat meldde en u zeker was van de verklikking toen u hoorde van uw broer dat uw vader was gearresteerd. U stelt weliswaar dat u via uw broer weet dat S. (...) werd gearresteerd, maar hierover hebt u geen concrete informatie. U bent immers niet op de hoogte wanneer en in welke omstandigheden die arrestatie plaatsvond, door wie hij werd gearresteerd en waar dit gebeurde. U kon ook niet antwoorden op de vraag hoe uw broer te weten kwam dat S. (...) werd gearresteerd. U kon louter vermoeden dat uw broer misschien in contact kwam met de familie van S. (...). U wil naar eigen zeggen niet vragen wat er precies gebeurde omdat u mensen niet in problemen wil brengen (CGVS, p. 21-22). Dat u zich over dergelijke zaken niet hebt geïnformeerd en u ook de wil hiervoor niet had om meer te weten te komen, komt slechts weinig geloofwaardig over temeer daar u beweerde folders met nieuws afkomstig van websites te hebben verspreid op de universiteit om juist mensen in te lichten over onder andere vrijheid, rechten, democratie en de groene beweging (CGVS, p. 24-25). Dat u bovendien geen interesse had om uw vader hoe hij werd behandeld tijdens zijn tweede arrestatie van 15 dagen omdat het toch allemaal uw schuld was (CGVS, p. 22), is evenmin overtuigend als verklaring voor uw onwetendheid en gebrek aan informatie. Uw desinteresse en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te informeren, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe om te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde arrestatie en evenmin aan de door u aangehaalde problemen die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Iran.

De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen geenszins. Ze bevestigen louter en alleen uw identiteit, uw nationaliteit, uw vrijstelling van legerdienst en het feit dat u student was, hetgeen niet in vraag wordt gesteld. Uw lidmaatschap bij een syndicaat voor cinema en televisie acteurs wordt evenmin betwist. De brief van een Belgische dokter waarin een lijst staat van uw littekens en uw verklaring hoe u deze hebt opgelopen, kan geenszins worden beschouwd als een objectief document gezien de oorzaak van de opgelopen littekens door u zelf werd aangereikt. Verder dient toegevoegd dat documenten om bewijskrachtig te worden geacht, dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij de Belgische autoriteiten meermaals bewust heeft trachten te misleiden, daar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gelogen over het feit dat zij een zus genaamd A. M. heeft die in België verblijft, over het feit dat zij ooit een paspoort heeft gehad en over het feit dat zij ooit een visum heeft aangevraagd, stelt verzoekende partij de waarheid over haar zus die in België verblijft niet te hebben verteld omdat zij trachtte haar familie niet te betrekken in haar problemen. Immers voelt zij zich schuldig over het feit dat haar vader reeds twee keer werd gearresteerd. Zij wijst erop dat zij veel heeft meegemaakt in Iran, waardoor zij wantrouwend is. Na haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verzoekende partij tot bezinning gekomen en tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft zij dan ook de waarheid verteld.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij gelogen heeft over het feit dat zij een zus genaamd A. M. heeft die in België verblijft, over het feit dat zij ooit een paspoort in haar bezit heeft gehad en over het feit dat zij ooit een visum heeft aangevraagd de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij ernstig in het gedrang brengt. Nochtans werd verzoekende partij er tijdens haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat zij zo correct mogelijk diende te antwoorden (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vraag 26). Evenwel bleef zij niettemin ontkennen te weten wie A. M. is, dat zij een paspoort heeft gehad en dat zij een visum had aangevraagd (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vraag 26). De uitleg van verzoekende partij dat zij wantrouwend is ten aanzien van de overheid en dat zij haar familie niet wilde betrekken bij haar problemen, kan allesbehalve volstaan ter vergoelijking van dergelijke leugenachtige verklaringen. Immers mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de

asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel erkend heeft een zus te hebben in België, ooit een paspoort te hebben gehad en een visum te hebben aangevraagd, doet geen enkele afbreuk aan het feit dat zij niettemin tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken manifest leugenachtige verklaringen aflegde en de Belgische autoriteiten meermaals bewust heeft trachten te misleiden. Ten slotte kan door de Raad niet worden ingezien waarom het louter mededelen dat zij inderdaad een zus heeft in België gelijk staat aan het betrekken van deze zus of haar familie in haar problemen. Verzoekende partij expliciteert evenmin waarom dit wel het geval zou zijn.

2.2.4.1. Betreffende de opmerking in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij geen asiel heeft aangevraagd toen zij in 2011 en 2013 naar België kwam aan de hand van een visum, wijst verzoekende partij op het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging. Met betrekking tot het subjectieve element bemerkt verzoekende partij dat haar persoonlijkheid in aanmerking moet worden genomen en dat er tevens rekening mee dient te worden gehouden dat niet alle personen dezelfde graad van vrees koesteren. *In casu* is verzoekende partij inderdaad heel ver gegaan voor het verkrijgen van haar politieke vrijheid in Iran. In 2011 en 2013 keerde verzoekende partij nog terug naar Iran om er verder te protesteren en was zij nog niet van plan om te vluchten. In 2014 is zij evenwel moeten vluchten, daar zij op dat moment voor haar leven vreesde en geen enkele uitweg meer zag om haar politieke vrijheid te kunnen verkrijgen middels politiek protest in Iran.

2.2.4.2. De uitleg van verzoekende partij dat zij in 2011 en 2013 nog terugkeerde naar Iran om er verder te protesteren voor haar politieke vrijheid en dat zij pas in 2014 diende te vluchten daar zij op dat moment voor haar leven vreesde en geen enkele uitweg meer zag om haar politieke vrijheid te kunnen verkrijgen middels politiek protest in Iran, kan geenszins aanvaard worden als uitleg voor de vaststelling dat verzoekende partij geen asiel heeft aangevraagd toen zij in 2011 en 2013 naar België kwam. Immers blijkt uit de door verzoekende partij gegeven verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zij reeds voor haar komst naar België in 2011 en 2013 geen toekomst meer zag in Iran. Immers stelde zij niets meer te kunnen doen in haar eigen land omdat zij een brief had ondertekend waarvan zij niet wist wat erin stond en wist zij niet hoe haar toekomst er zou uitzien (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/08/2014, p. 18-19). Gezien de door verzoekende partij beweerde vervolgingen in Iran, haar slechte psychische toestand en haar gebrek aan zicht op een toekomst, doet de vaststelling dat verzoekende partij tot tweemaal toe geen bescherming heeft gezocht en telkens vrijwillig terugkeerde naar Iran wel degelijk ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar beweerde arrestatie en detentie.

2.2.5. Verder stelt de Raad vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde arrestatie en opsluiting wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij niet het minste begin van bewijs heeft aangebracht van het door haar beweerde ontslag van de universiteit dat volgde op en ingegeven is door haar detentieperiode bij het Ettelaat en door de vaststelling dat uit haar visumaanvragen van 2011 en 2013 blijkt dat verzoekende partij zichzelf toen student noemde hoewel zij naar eigen zeggen al in 1388 (2009) ontslagen werd van de universiteit. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de uitleg van verzoekende partij geen interesse te hebben gehad in hoe haar vader werd behandeld tijdens zijn tweede arrestatie van 15 dagen omdat het toch allemaal haar schuld was niet overtuigend is als verklaring voor haar onwetendheid en gebrek aan informatie, oppert verzoekende partij dat de Iraanse overheid onderzoeken en arrestaties officieus uitvoeren, waardoor zij op geen enkele manier te weten kan komen wat er precies is gebeurd tijdens de arrestatie van haar vader. Bij haar vader wenste zij achteraf niet te informeren, omdat zij vreesde voor de confrontatie. Verzoekende partij voelt zich schuldig tegenover haar vader gezien deze zoveel heeft geleden door hem.

2.2.6.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij bij haar vader achteraf niet wenste te informeren omwille van haar schuldgevoelens, stelt de Raad vast dat verzoekende partij met deze argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat zij geen interesse had in hoe haar vader werd behandeld tijdens zijn tweede arrestatie van 15 dagen omdat het toch allemaal haar schuld was, niet overtuigend is als verklaring voor haar onwetendheid en gebrek aan informatie. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Daar verzoekende partij om meer informatie kan vragen bij haar vader over diens arrestatie, is de opmerking van verzoekende partij dat de Iraanse overheid onderzoeken en arrestaties officieus uitvoeren, waardoor zij op geen enkele manier te weten kan komen wat er precies is gebeurd tijdens de arrestatie van haar vader, niet dienstig.

Bovendien wijst de Raad erop dat door verwerende partij eveneens werd vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft over de omstandigheden die de aanleiding waren voor haar om onder te duiken, met name het feit dat de groep waarvan zij lid was verklikt zou zijn, en dat zij geen enkele poging heeft gedaan om meer informatie te verkrijgen over wat er precies is gebeurd. Verzoekende partij laat ook deze motivering ongemeoid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

De Raad besluit dat de desinteresse van verzoekende partij en de vaststelling dat zij geen pogingen ondernam om haar grondig te informeren, hoewel het elementen betreft die integraal deel uitmaken van de kern van haar vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.7.1. Verder wenst verzoekende partij nog te wijzen op de objectieve elementen die duidelijk aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in Iran. Zij verwijst desbetreffend naar twee artikels en een rapport van Amnesty International en een artikel van het UNHCR, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-6). In de artikels en het rapport wordt onder andere melding gemaakt van de problemen die activisten kennen met de Iraanse autoriteiten. Tevens wordt gewezen op de mensenrechtenschendingen in Iran, zoals foltering en arbitraire arrestaties door de Iraanse autoriteiten.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de 'algemene situatie' in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT